

Folketingets Ligestillingsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 33 92 93 00
sim@sim.dk
www.sim.dk

Sagsnr.
2016 - 8011

Folketingets Ligestillingsudvalg har d. 31. oktober 2016 stillet følgende spørgsmål nr. 16 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
415317

Spørgsmål nr. 16:

Dato
28-11-2016

”Kan ministeren bekræfte, at et barn, der er på krisecenter sammen med en af sine forældre, ikke kan få tilbudt psykologhjælp uden samtykke fra begge forældremyndighedsindehavere, det vil sige også samtykke fra den voldelige far eller mor, som de pågældende er flygtet fra? Hvis dette er tilfældet, vil ministeren så søge at ændre dette?”

Svar:

Hensigten bag servicelovens § 109, stk. 8, er, at barnet får tilbudt professionel og hurtig hjælp til at bearbejde de ofte voldsomme og traumatiserende oplevelser, som barnet eller den unge har været udsat for – dels forud for opholdet på krisecentret dels som følge af deres midlertidige bo-situation på krisecentret.

Kommunalbestyrelsens pligt til at tilbyde psykologhjælp supplerer de allerede eksisterende forpligtelser efter serviceloven, hvorefter kommunalbestyrelsen har pligt til at hjælpe børn og unge med behov for særlig støtte.

Kommunalbestyrelsen skal således forsat iværksætte foranstaltninger efter servicelovens § 52 over for barnet, når der er behov herfor.

Udgangspunktet for servicelovens § 109, stk. 8, er, at begge forældremyndighedsindehavere skal samtykke til psykologbehandling af barnet. Såfremt den ene eller begge forældremyndighedsindehavere afslår at give samtykke til fx psykologbehandling af barnet, skal kommunalbestyrelsen efter gældende regler i servicelovens § 56 vurdere, om der er behov for at iværksætte behandling af barnets eller den unges problemer. Sådanne foranstaltninger kan iværksættes uanset det manglende samtykke, hvis det vurderes at være til barnets bedste. Det skal efter disse regler indgå i kommunalbestyrelsens vurdering af behovet for iværksættelse af psykologbehandling til barnet, om behandlingen må anses for at være af væsentlig betydning af hensyn til barnets eller den unges særlige behov for støtte, og om formålet med behandlingen skønnes at kunne opnås uanset det manglende samtykke.

Ministeriet vil på baggrund af ovenstående se på en præcisering af vejledningen til servicelovens § 109, stk. 8.

Med venlig hilsen
Karen Ellemann